

Konec výhod při placení poplatků dědických půjčkou práce.

Zákon o půjčce práce ze dne 21. března 1933 č. 48 Sb. z. a n. poskytuje v § 12 známé úlevy poplatkové při pozůstalostech, platí-li se poplatky dědické dluhopisy půjčky práce. Úlevy spočívaly — jak známo — v tom, že se ze základu daně dědické vyloučila částka, již se daň dědická i převodní poplatek z pozůstalostních nemovitostí platil složením těchto dluhopisů. Tato částka tvořila tedy srážkovou položku jako jednotlivé položky pasiv pozůstalostních. Ustanovení toto, jehož výhodou se stupňovala kursovým ziskem při nákupu půjčky práce pod pari v důsledku toho, že placení se sčítávalo al pari, pozbylo značně na své přitažlivosti, když kurs půjčky stoupl nad pari.

Výhoda § 12 doznala značné změny nedávným zákonem ze dne 15. května 1936 č. 128 Sb. z. a n. o výměně dluhopisů vnitřního státního dluhu, jímž provedena byla konverse. Výhoda § 12 se značně omezuje a její omezení rovná se vlastně ve skutečnosti úplnému zrušení, a to z těchto důvodů:

1. Předně se nadále výhody § 12 vztahují pouze na nevyměněné dluhopisy půjčky, t. j. na ony kusy, které podle § 13 konversního zákona byly složeny do deposita u poštovní spořitelny v Praze, a to podle § 3 odst. II. prováděcí vyhlášky min. fin. ze dne 18. května 1936 č. 138 Sb. z. a n. nejpozději do 30. května 1936 s výslovným písemným prohlášením, že deponent nepřeje si konverse na půjčku unifikaci, kteréžto prohlášení musí obsahovati přesné jméno, povolání a bydliště majitele dluhopisu. Nevztahují se tudíž výhody § 12 na ony kusy 4½% unifikační půjčky umořitelné, na něž byla půjčka práce konvertována. Ježto zákon stanoví právní presumci vůle majitelů dluhopisu ke konversi a jen opak takové vůle musí býti výslovně projevem, takže platí t. zv. klausele negativní, lze mít za to, že bude velmi málo těch majitelů dluhů, kteří by si výměny nepřáli, tím spíše, že:

2. nevyměněné dluhopisy mají proti unifikační půjčce značné nevýhody, zejména v tom, že:

a) nemají pupilární jistoty, nelze jich použít k uložení srotčího jmění ani ke skládání záruk u veřejných úřadů a státních podniků (§ 14 zák.),

b) dluhopisy uložené budou vázány v positu poštovní spořitelny na dobu dosud zcela neurčitou (§ 13 odst. III. zák.),

c) ani budoucí způsob placení úroků a úmor nejsou dosud známy a ponechány budoucí úpravě zákonné (§ 13 odst. III. zák.),

d) ježto musí býti výslovně oznámen majitel dluhopisů při depozici jejich u poštovní spořitelny, lze plně mít za to, že je naprosto znemožněno jakékoli daňové zatajení takových dluhopisů a pokud by jejich majitelé byli jednali proti zákonným předpisům o přiznání kapitálového příjmu z nich k daním osobním, vystavují se nebezpečí dodatečného zdanění za celou dobu od r. 1927 i v případě účinné lítosti, neboť daňová amnestie se neposkytuje. Tyto t. zv. „černé“ (t. j. nezdaněné) peníze z těchto důvodů asi sotva vyjdou na jevo.

3. Výhod § 12 může použití pouze ukladatel, jemuž byly nebo budou předepsány dávky pozůstalostní anebo jejich dědicové; ježto zákon v § 15 nic bližšího neuvádí, lze mít právem za to, že dědicové mohou výhod § 12 použití i pro dávky dědické za nápadů z pozůstalostí cizích, t. j. nejen z nápadů dědických podílů po zemřelém ukladateli.

Jak vidíme, znamená zákon o konversi státního dluhu opět značný zásah legislativní do nabytých práv jednotlivce.

Něco k nové praxi při obsazování míst veřejných notářů na Slovensku a Podkarpatské Rusi.

(Z kruhů veřej. notářů na Podk. Rusi.)

Na Podkarpatské Rusi byl znovu více jak po desetileté přestávce jmenován advokát veřejným notářem. Jmenování to bylo provedeno tak, že ze třech uprázdněných notářských míst, na které byly vypsaný konkursy ještě v roce 1932 a 1933, bylo obsazeno jen jedno místo, dvě druhá místa byla ponechána neobsazená i nadále.

Proto jmenování vyvolalo nemilé překvapení mezi notářskými kandidáty, ježto vyzdvihlo přednost advokátů před notáři a notářskými kandidáty a tím učinilo průlom do praxe, vybojované notářskými organizacemi za doby úřadování býv.

ministra dr. Meisnera, za kteréžto doby měli veřejní notáři a notářští kandidáti přednost při jmenování před advokáty.

Dosud platný na území Slovenska a Podk. Rusi notářský řád, ačkoliv všeobecně shoduje se s řádem notářským, platným v historických zemích, má jiné zásady o jmenování veřejných notářů, a podle jeho ustanovení veřejným notářem může býti jmenován kromě notářských kandidátů i advokát, soudce a veřejný úředník s právníckým vzděláním.

Toto neblahé ustanovení zaviniolo, že notářských kandidátů bylo velice málo a obvykle ve veřejnonotářské kanceláři mimo šéfa nebylo ani jednoho zaměstnance s právníckým vzděláním.

I tak ještě dnes na 90 veřejných notářství na Slovensku je jen 15 kandidátů a na 11 notářství na Podk. Rusi je 5 kandidátů, ačkoliv v historických zemích je právě dvakrát tolik notářských kandidátů jako notářů.

Směle možno tvrditi, že na Slovensku a Podk. Rusi mohli by míti zaměstnání více než 100 mladých právníků co veřejnonotářských kandidátů, kdyby jim byla dána jistota, že budou míti přednost při jmenování na uprázdněná místa veřejných notářů.

Tím zmírnila by se nezaměstnanost mezi právníckým dorostem a zároveň povznese by se úroveň veřejnonotářských kanceláří, kdyby tyto kanceláře byly obsazeny více právníky, nikoliv jen šéfem, který je mnohdy přestálý a neschopen prohlížeti a studovati nově vyhlášené zákony, kterých naše legistratura vydala za dobu trvání našeho státu více jak 3000.

Je ještě třeba konstatovati, že praxe ministerstva spravedlnosti při obsazování veřejnonotářských míst již úplně vyřadila fakticky ze soutěže na veřejnonotářská místa i soudce i veřejné úředníky. Zůstali jen advokáti, kteří v panující krizi aspirují na veřejnonotářská místa.

S nimi je těžká konkurence veřejnonotářských kandidátů. Vezmeme na příklad poměry na Podkarpatské Rusi.

Advokátů je 270, veřejnonotářských kandidátů jen 5. Samozřejmě se mezi 270 advokáty najde více lidí vynikajících vzděláním, společenským postavením a politickým vlivem, než mezi 5 veřejnonotářskými kandidáty, takže při soutěži vždycky se najde aspoň jeden advokát vhodnější než jeho konkurenti, veřejnonotářští kandidáti.

Proto bez přiznání veřejnonotářským kandidátům práva přednosti na jmenování veřejnonotářských kandidátů na Slovensku a Podk. Rusi jsou odsouzeni jen na udržení bídne existence s perspektivou na lepší budoucnost rovnou nule.

Ještě dobře by bylo pro notářský stav, kdyby veřejnými notáři byli jmenováni advokáti prvotřídní, ale je smutná pravda, že na prvotřídní veřejnonotářská místa reflektují obvykle jen druhotřídní advokáti, kteří se nemohou uživit praxí advokátní.

Právě teď na Podk. Rusi, po jmenování advokáta veřejným notářem, možno viděti, že mezi zdejšími advokáty, hlavně užhorodskými, vzrostly aspirace na veřejnonotářská místa. Již teď — kdy ještě konkurs na místo uprázdněné umrtím veřejného notáře v Užhorodě dr. Petrika nebyl vypsan, mnozí advokáti starají se o přízeň politických stran a vůbec nepočítají s tím, že by mohli býti jmenováni na toto místo některý z veřejných notářů nebo z veřejnonotářských kandidátů.

Proto v zájmu veřejnonotářských kandidátů i v zájmu veřejných notářů, kteří by mohli za svá horší místa žádati lepší místo, musí zakročiti naše stavovská organizace na příslušných místech.

ZE DNE

Náš žalov.

Dne 10. srpna t. r. zemřel notář Antonín Rejzek v Habrech ve stáří 58 let. Notářem byl jmenován v roce 1914 do Haber a tomuto svému působišti zůstal věren až do své smrti. Svou milou povahou a hlubokými vědomostmi právními i životními zkušenostmi získal si v celém okrese neobyčejné obliby, jež došla výrazu v ohromné účasti na jeho pohřbu a posmrtnými články nejen v krajských listech, nýbrž i ve velkých pražských denících.

Notář František Březina v Hranicích, který resignoval k 1. červenci 1936 na svůj úřad, zemřel 16. července t. r.

Narodil se dne 20. března 1861 v Přívoze u Mor. Ostravy a po gymnas. studiích v Hranicích a v Opavě a na universitě ve Vídni a v Praze působil od 1. července 1887 jako právní